

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ПРАВА
ЛІГА СТУДЕНТІВ АСОЦІАЦІЇ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ

**РЕФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ
В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ**

МАТЕРІАЛИ

Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 18–19 травня 2017 року)

Частина 2

Суми
Сумський державний університет
2017

СЕКЦІЯ 8

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС, ФІНАНСОВЕ, ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

ПІДЗАКОННІ НОРМАТИВНО-ПРАВОВІ АКТИ ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ЯК ДЖЕРЕЛА АНТИКОРУПЦІЙНОГО ПРАВА УКРАЇНИ

Пахомов В. В.

*д. ю. н., доцент, завідувач кафедри кримінально-правових дисциплін
та судочинства ННІ права
Сумського державного університету*

Корупція, як згубне соціально-економічне явище притаманне всім державам без винятку. Запорукою ефективної протидії цьому явищу є розробка та належна реалізація різного роду заходів, наприклад, організаційних, економічних, наглядових, контролюючих тощо. Базисом для реалізації кожного з них, безперечно, є джерела антикорупційного права. Взагалі під джерелом права традиційно розуміють спосіб зовнішнього вираження й закріплення правових норм [1, с. 68]. Стосовно джерел антикорупційного права, то ними слід визнавати міжнародні, законодавчі, підзаконні нормативно-правові акти чи їх окремі норми, якими встановлюються спеціальні положення щодо протидії корупції, визначається відповідальність за вчинення корупційних правопорушень та правопорушень, пов'язаних з корупцією, регулюється діяльність державних органів чи їх спеціальних підрозділів, до компетенції яких входить запобігання і протидія корупції [2, с. 181].

Більшість із джерел антикорупційного права становлять підзаконні (відомчі) нормативно-правові акти, тобто постанови уряду, накази, розпорядження, рішення міністерств та інших центральних органів виконавчої влади, накази їх територіальних органів; накази, постанови, розпорядження інших органів державної влади (суб'єктів нормотворення); постанови Ради міністрів Автономної Республіки Крим; накази міністерств та інших республіканських органів виконавчої влади Автономної Республіки Крим; розпорядження голів місцевих державних адміністрацій [3].

З огляду на багаточисленість підзаконних нормативно-правових актів центральних органів виконавчої влади, що мають антикорупційне спрямування, пропонуємо зосередити увагу на тих із них, що, на нашу думку, є найбільш важливими. По-перше, на постановах Кабінету Міністрів України (далі – КМУ):

а) постанова КМУ № 950 від 13 червня 2000 р. «Про затвердження Порядку проведення службового розслідування стосовно осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування». Цей порядок визначає підстави, процедуру та юридичне оформлення результатів службового розслідування стосовно службових осіб;

б) постанова КМУ № 65 від 11 лютого 2016 р. «Про затвердження Правил етичної поведінки державних службовців», яка роз'яснює основні принципи етики державної служби (служіння державі і суспільству; гідна поведінка; добросовісність; лояльність; політична нейтральність; прозорість і підзвітність; сумлінність) та відповідальність за їх порушення;

в) постанова КМУ № 245 від 3 квітня 1995 р. «Про роботу за сумісництвом працівників державних підприємств, установ, організацій». У цього підзаконному нормативно-правовому акті визначено порядок реалізації робітниками і службовцями державних підприємств, установ і організацій права працювати за сумісництвом.

По-друге, на наказі Міністерства юстиції України № 1380/5 від 23 червня 2010 р. «Про затвердження Методології проведення антикорупційної експертизи проектів нормативно-правових актів», який визначає порядок виявлення корупціогенних факторів у нормативно-правових актах та їх проектах, а також розробки рекомендацій щодо їх усунення.

По-третє, на рішенні Національного агентства з питань запобігання корупції № 3 від 10 червня 2016 р., яким затверджено:

а) порядок «Про функціонування Єдиного державного реєстру декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування», який визначає процедуру формування, ведення та оприлюднення (надання) інформації Єдиного державного реєстру декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування;

б) «Форму декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування», яка деталізує положення Закону України «Про запобігання корупції» в контексті порядку розташування елементів декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, на електронному бланку, та правил її заповнення.

Підсумовуючи викладене, слід зазначити, що підзаконні нормативно-правові акти центральних органів виконавчої влади є вагомою частиною антикорупційного законодавства України. Система цих джерел антикорупційного права є надзвичайно розгалуженою. Підзаконні нормативно-правові акти центральних органів виконавчої

влади можуть як безпосередньо регулювати відносини у сфері запобігання і протидії корупції (наказ Міністерства юстиції України № 1380/5 від 23 червня 2010 р. «Про затвердження Методології проведення антикорупційної експертизи проектів нормативно-правових актів»), так і реалізовувати дане завдання, як супутнє (постанова КМУ № 245 від 3 квітня 1995 р. «Про роботу за сумісництвом працівників державних підприємств, установ, організацій»).

ЛІТЕРАТУРА:

1. Мельник А. С. Основні та доповнюючі джерела українського права / А. С. Мельник // Актуальні проблеми держави і права. – 2013. – № 69. – С. 67–77.
2. Харина Є. Я. Нормативно-правове регулювання у сфері запобігання корупції в Україні / Є. Я. Харина // Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету – 2014. – № 10. – С. 181–184 – (Серія «Юриспруденція»).
3. Про нормативно-правові акти [Електронний ресурс] : проект Закону України від 12 груд. 2012 р. № 0922. – Режим доступу :<http://zakon.nau.ua/doc/?uid=1206.78.0>

ДЕЯКІ АСПЕКТИ КАДРОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

Бересток Б.П.

*аспірант кафедри адміністративного, господарського права та фінансово-економічної
безпеки ННІ права*

Сумського державного університету

При реформуванні військових підрозділів МВС України (внутрішні війська, Національна гвардія, війська внутрішньої та конвойної охорони) ставляться нові вимоги підготовки всебічно розвинених, професійних військовослужбовців, які, в першу чергу, психологічно будуть готові та в змозі виконати свої службові обов'язки як у звичайних, так і в особливих умовах діяльності. Тож, виконувати складні завдання здатні виключно висококваліфіковані фахівці з розвиненими морально-психологічними якостями. Зважаючи на зазначене, суб'єкти охорони правопорядку виявляють значний інтерес серед працівників та науковців, оскільки, зважаючи на специфіку діяльності, у них кардинально детермінується психічне здоров'я особового складу. Не можна не погодитись з тим, що різного роду обмеження та стресові ситуації, ускладнення в діяльності є каталізаторами негативних емоцій, які, у свою чергу, викликають перенапруження як фізичних, так і психічних сил.